

samfund, endnu ikke har nået disse mål, er det så, fordi hr. Frank Aaen og hans kammerater ikke har holdt deres løfter? Eller er det, fordi de ikke har fået tilslutning? Ja, jeg spørger bare.

Derfor må vi give os selv som politikere den mulighed at kunne debattere og rejse synspunkter, uden at vi nødvendigvis skal stå til ansvar samme dag eller dagen efter. Det ville jo udhule hele den politiske debat fuldstændig. Vore vælgere forventer både markering af politiske værdier og visioner. Men hvor bliver de af i sådan en sammenhæng?

Og hvad med de lange linjer, der efterfølger de gradvis skal omsættes i praktisk politik? Ja, her gælder den gamle regel om, at politik er mulighedernes kunst, her gælder den enkle Christiansborgfilosofi: Man skal altså kunne tælle til 90.

Regeringer skal som bekendt måles på deres evne til at kunne omsætte deres programmer og regeringsgrundlag i praktisk politik i samarbejde med Folketingets partier. Og hvis vi går tilbage til det regeringsgrundlag, som er den nuværende regerings program, vil jeg for god ordens skyld repetere, hvad der sker, før et sådant program kan laves. Det kunne jo være, der var andre partier her i salen, der med tiden har lyst til at prøve denne øvelse. Og jeg røber vel ikke nogen hemmelighed ved at sige, at denne regering består af to partier, men dog ikke mere forskellige, end at vi kan samles om en stærk kerne af økonomisk og social ansvarlighed.

Et sådant regeringsgrundlag kan jo ikke laves ved, at man tager valgprogrammerne for Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet og så sætter en hefteklamme i oppe i øverste venstre hjørne. Er det så løftebrud?

Men som det bl.a. fremgår af en meget fin oversigt i Morgenavisen Jyllands-Posten den 18. oktober sidste år, er der god sammenhæng mellem, hvad Socialdemokratiet sagde i valgkampen, hvad der står i regeringsgrundlaget, og hvad regeringen har gennemført.

Men hykleriet i den opblæste debat om løftebrud kender åbenbart ingen grænser. Hvad med Venstres mange ufinansierede løfter? Hvad med løfterne om massive skattelettelser? Og hvad med De Konservatives? Er de opfyldt? Og hvad med de nye overbud? Og så er jeg i øvrigt slet ikke sikker på, at det overhovedet har nogen virkning for forespørgerne for Enhedslisten, om Socialdemokratiet har levet op til sine valgløfter eller ej.

Når alt kommer til alt, handler det jo slet ikke om løfter og resultater, men om en afgørende forskel i politisk praksis mellem et parti som Socialdemokratiet på den ene side og de venstresocialistiske og kommunistiske kræfter i Enhedslisten på den anden. Det er et spørgsmål, om man skal vente med at bevæge sig, til man kan tage det store spring fremad, eller man skal tage det muliges små skridt med de omkostninger, det indebærer.

Socialdemokratiet har altid stået for det sidste, og derfor har vi bragt samfundet dertil, hvor vi er nu, mens man andre steder har valgt en anden strategi, og derfor er man aldrig kommet ud af stedet.

Og Socialdemokratiets linje går helt tilbage til de første socialdemokratiske regeringer . . .

Anden næstformand (Henning Grove):
Taletiden er 5 minutter!

Jacob Buksti (S):
Da man endelig i 1936 sammen med Det Radikale Venstre vandt flertallet både i Folketinget og Landstinget, udtalte statsminister Stauning således meget rammende i Ugejournalen den 11. oktober 1936, og jeg citerer: . . .

Anden næstformand (Henning Grove):
Ja tak!

Jacob Buksti (S):
»Man kan altså ikke vente bøddel, økse og rød bro bragt i anvendelse. Man kan ikke engang vente, at Socialdemokratiets program . . .«

Anden næstformand (Henning Grove):
Man kan altså heller ikke tilsidesætte formanden!

Jacob Buksti (S):
Jeg er færdig. Må jeg ikke have lov til at . . .

Anden næstformand (Henning Grove):
Vi er gået næsten 1 minut over, og vi kender taletiden her.

Jacob Buksti (S):
O.k.

(Kort bemærkning).
Søren Søndergaard (EL):
Nu forstår jeg, at årsagen til problemerne er, at vi er et hus uden ledelse, fortæller hr. Jacob